

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΛΥΚΕΙΩΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ 2024

ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΟ ΜΑΘΗΜΑ:
ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΟΜΑΔΑ ΠΡΩΤΗ

A1.

σχ. βιβ. . σελ. 134-135 Ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος (1877-1878) αναθέρμανε το όνειρο της ανάκτησης της Ηπείρου, της Θεσσαλίας και της Μακεδονίας. Η Ελλάδα επιχείρησε να ενισχύσει την υπεράσπιση των ελληνικών δικαίων με την υπόθαλψη επαναστατικών κινήσεων στις επαρχίες αυτές. Τον Ιανουάριο του 1878 ιδρύθηκε στην Αθήνα η *Μακεδονική Επιτροπή*, με σκοπό την οργάνωση επανάστασης στη Μακεδονία. Πάλι οι Μακεδόνες πρόσφυγες της Νέας Πέλλας, και άλλοι της Εύβοιας, ανταποκρίθηκαν στις προσπάθειες της Επιτροπής να συγκεντρώσει στρατιωτική δύναμη. Η επανάσταση ξέσπασε στον Όλυμπο, στα Πιέρια και στη Χαλκιδική και έληξε με ανακωχή μεταξύ των Ελλήνων επαναστατών και των Τούρκων. Πολλοί επαναστάτες πέρασαν για ασφάλεια στην ελεύθερη Ελλάδα. Λίγο αργότερα, μερικοί απ' αυτούς επέστρεψαν στις περιοχές τους.

σχ. βιβ. σελ. 215 Οι διαπραγματεύσεις **μεταξύ των επαναστατών του Θερίσου και των Μ. Δυνάμεων** ήταν σκληρές και διήρκεσαν όλο το καλοκαίρι του 1905. Η τελική συμφωνία υπογράφηκε από τον Ελ. Βενιζέλο στις 2 Νοεμβρίου 1905 στο μοναστήρι των Μουρνιών Κυδωνιάς. Εξασφαλίστηκε γενική αμνηστία και οι Μ. Δυνάμεις δεσμεύτηκαν να επεξεργαστούν ένα χάρτη νέων παραχωρήσεων στον κρητικό λαό, αρνούμενες πάντως να επιτρέψουν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα.

σχ. βιβ. σελ. 26 Η πιο γνωστή περιοχή μεταλλευτικής δραστηριότητας υπήρξε, όπως και στην αρχαιότητα, το Λαύριο. Το 1866 άρχισε εκεί τις εργασίες της μία γαλλο-ιταλική εταιρεία (Σερπιέρι-Ρου) με στόχο την εξαγωγή μεταλλεύματος όχι μόνο από τα υπόγεια κοιτάσματα αλλά και από τις «σκωρίες», τα υλικά που είχαν συσσωρευτεί εκεί στη διάρκεια των αιώνων εκμετάλλευσης των ορυχείων κατά την αρχαιότητα. Η τεχνολογία της εποχής επέτρεπε την απόσπαση μεταλλεύματος από αυτά τα κατάλοιπα. Η εξόρυξη αργύρου και μολύβδου γνώρισε σημαντική άνθηση και πρόσθεσε στις ελληνικές εξαγωγές προϊόντα αξίας πολλών εκατομμυρίων δραχμών.

A2.

α. ΛΑΘΟΣ

β. ΛΑΘΟΣ

γ. ΛΑΘΟΣ

δ. ΣΩΣΤΟ

ε. ΣΩΣΤΟ

B1 σχ.βιβ.σελ. 52 Η Ελλάδα του μεσοπολέμου (1919-1939), παρά το κόστος της μικρασιατικής συμφοράς, είχε αποκτήσει μια σειρά από πλεονεκτήματα, που επέτρεπαν τη θετική οικονομική της πορεία. Σε αντίθεση με πολλά γειτονικά της κράτη είχε ομογενοποιηθεί εθνικά, καθώς οι μειονότητες αντιπροσώπευαν πλέον λιγότερο του 7% του συνολικού πληθυσμού. Είχε ολοκληρώσει την αγροτική της μεταρρύθμιση και είχε προωθήσει την αστικοποίηση της: το 1/3 του πληθυσμού ζούσε πλέον σε μεγάλα αστικά κέντρα. Ταυτόχρονα, κάτω από το βάρος των πιέσεων είχε βελτιώσει τις υποδομές της και είχε υιοθετήσει αναπτυξιακές πολιτικές. Με λίγα λόγια είχε λύσει πολλά από τα προβλήματα που εξακολούθησαν για πολύ καιρό να ταλανίζουν τα υπόλοιπα βαλκανικά κράτη. Τέλος, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε στα θετικά τη συγκέντρωση των Ελλήνων στο πλαίσιο του εθνικού τους κράτους και την εξάλειψη του ελληνικού κοσμοπολιτισμού που συχνά υπήρξε αιτία για να αντιμετωπίζεται η Ελλάδα ως δευτερεύον πεδίο ανάπτυξης οικονομικών δραστηριοτήτων. Η ανάπτυξη της Ελλάδας ενδιέφερε πλέον όλους τους Έλληνες.

Επιπλέον, οι πρόσφυγες είχαν φέρει μαζί τους τις γνώσεις, τον πολιτισμό τους και μια ισχυρή διάθεση για εργασία. Πέρα από τις επιτυχίες ή ανεπιτυχίες προσπάθειες των αρχών για αποκατάσταση των ξεριζωμένων, θεμέλιο της όλης προσπάθειας ήταν η διάθεση των ανθρώπων να εργαστούν σκληρά για να ξαναδημιουργήσουν αυτά που έχασαν μέσα στην καταστροφή.

B2. σχ.βιβ. σελ. 217-218

Η ελληνική κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη υπέδειξε στους Κρήτες την ανάγκη λαϊκών κινητοποιήσεων, για την κήρυξη της ένωσης με την Ελλάδα. Σε λαϊκή συγκέντρωση στα Χανιά εγκρίθηκε ομόφωνα το πρώτο ψήφισμα της ένωσης και η Κρητική Κυβέρνηση εξέδωσε με τη σειρά της επίσημο Ψήφισμα (24 Σεπτεμβρίου 1908).¹¹

Για την επίσημη έναρξη της νέας περιόδου της πολιτικής ζωής στην Κρήτη, σχηματίστηκε προσωρινή διακομματική Κυβέρνηση. Η Ελληνική Κυβέρνηση, για να μην προκαλέσει διεθνείς περιπλοκές με την αντίδραση της Τουρκίας, απέφυγε να αναγνωρίσει επίσημα την ένωση και περιορίστηκε σε παρασκηνιακές οδηγίες στη νέα Προσωρινή Κυβέρνηση της Κρήτης.

Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες της Τουρκίας, οι Μεγάλες Δυνάμεις δεν αντέδρασαν δυναμικά και φάνηκαν να αποδέχονται σιωπηρά τις νέες εξελίξεις. Δεν προχώρησαν όμως σε καμιά επίσημη αναίρεση του πολιτικού

ΚΥΚΛΟΣ

καθεστώς, όπως το είχαν υπογράψει το 1898. Όταν όμως υψώθηκε στο φρούριο του Φιρκά η ελληνική σημαία, οι Μ. Δυνάμεις απαίτησαν αμέσως την υποστολή της. Η Κυβέρνηση της Κρήτης δεν υπάκουσε και παραιτήθηκε. Και καθώς δεν βρέθηκε Κρητικός να υποστείει την ελληνική σημαία, οι Μ. Δυνάμεις αποβίβασαν στρατιωτικό άγημα, το οποίο απέκοψε τον ιστό της

Το πολιτικό κενό στη διακυβέρνηση της Κρήτης μετά την παραίτηση της Προσωρινής Κυβέρνησης καλύφθηκε με προσωρινά κυβερνητικά σχήματα, έως τις εκλογές του Μαρτίου 1910. Το κόμμα του Ελ. Βενιζέλου πλειοψήφησε και σχημάτισε κυβέρνηση δύο μήνες αργότερα (17 Μαΐου 1910). Για το Κρητικό Ζήτημα άνοιγε μια νέα περίοδος, κατά την οποία ο κύριος διαχειριστής του ήταν ο Ελ. Βενιζέλος, που είχε οριστικά επιβληθεί ως η κορυφαία πολιτική προσωπικότητα στην Κρήτη.

ΟΜΑΔΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Γ1. σχ.βιβ.σελ. 161

Μετά την υπογραφή της Σύμβασης ανταλλαγής πληθυσμών και της Συνθήκης ειρήνης της Λοζάνης, οι σχέσεις της Ελλάδας με την Τουρκία δοκιμάζονταν κατά διαστήματα από εντάσεις.

Α) Ύστερα από διαπραγματεύσεις, τον Ιούνιο του 1925 υπογράφηκε η *Σύμβαση της Άγκυρας* η οποία όπως αναφέρει το ιστορικό παράθεμα του Β. Κολλάρου *Η μειονοτική πολιτική του Ελευθερίου Βενιζέλου (1898-1933), Ίδρυμα της Βουλής των Ελλήνων για τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δημοκρατία και Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών και Μελετών «Ελευθέριος Κ. Βενιζέλος», Αθήνα και Χανιά 2022, σελ. 279-280. Ονομαζόταν και «Συμφωνία Εξηντάρη – Χαμδή Μπέη» και το Δεκέμβριο του 1926 η *Συμφωνία των Αθηνών*. Αυτές ρύθμιζαν τα επίμαχα θέματα, όμως δεν εφαρμόστηκαν ποτέ. Πιο συγκεκριμένα, όπως γίνεται τεκμαρτό από τον συγγραφέα της ιστορικής πηγής (**ΚΕΙΜΕΝΟ Α**) η Συμφωνία των Αθηνών προέβλεπε την αμοιβαία εξαγορά και απαλλαγή από οποιονδήποτε περιορισμό εκ μέρους των δύο κρατών (**Ελλάδας και Τουρκίας**) ανταλλάξιμων κτημάτων ίσης συνολικής αξίας προκειμένου να δοθούν ξανά στους ιδιοκτήτες τους. Από την αγοραπωλησία αυτή όπως επισημαίνεται, εξαιρουμένων των Μουσουλμάνων της Δυτ. Θράκης και των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης. Τον Αύγουστο του 1928 το κόμμα των Φιλελευθέρων κέρδισε τις εκλογές και σχεδόν αμέσως η νέα κυβέρνηση ξεκίνησε διαπραγματεύσεις που κράτησαν δύο χρόνια. Ο *Ελ. Βενιζέλος* επιθυμούσε τη διευθέτηση των οικονομικών διαφορών και την αναγνώριση του εδαφικού καθεστώτος μεταξύ των δύο χωρών. Όμως, σε κάθε προσπάθεια προσέγγισης με την Τουρκία, εμπόδιο στεκόταν η έντονα αρνητική στάση των προσφύγων.*

Β) Στις 10 Ιουνίου 1930 υπογράφηκε η *Συμφωνία της Άγκυρας* που αποτελούσε το οικονομικό σύμφωνο μεταξύ των δύο χωρών. Τα κυριότερα σημεία του ήταν:

- Ρύθμισε το ζήτημα των Ελλήνων ορθοδόξων της Κωνσταντινούπολης και των μουσουλμάνων της Θράκης, καθώς και των «φυγάδων».
- Όριζε ότι οι ανταλλάξιμες μουσουλμανικές περιουσίες στην Ελλάδα και οι ελληνικές στην Τουρκία περιέρχονταν στην κυριότητα του Ελληνικού και Τουρκικού Δημοσίου, αντίστοιχα.
- Προέβλεπε αμοιβαία απόσβεση των οικονομικών υποχρεώσεων μεταξύ των δύο χωρών.

Η συμφωνία ολοκληρώθηκε στις 30 Οκτωβρίου του ίδιου έτους με το Σύμφωνο φιλίας, ουδετερότητας και διαιτησίας, το οποίο όπως γίνεται τεκμαρτό από την ιστορική πηγή Κ. Σβολόπουλος, *Η ελληνική εξωτερική πολιτική 1900-1945, Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 2005, σελ. 224. Προέβλεπε την απαγόρευση*

συμμετοχής των πολιτών σε οποιονδήποτε συνασπισμό ο οποίος θα είχε στόχο να πλήξει τα συμφέροντα των δύο χωρών, το Πρωτόκολλο για τον περιορισμό των ναυτικών εξοπλισμών η οποία όπως επισημαίνει η ιστορική πηγή (KEIMENO Β) οι κυβερνήσεις των δύο χωρών όφειλαν να ενημερώσουν επίσημα και έγκαιρα την πρόθεση τους να εξοπλιστούν με ναυτικές στρατιωτικές μονάδες με σκοπό τη μείωση του ανταγωνισμού. και τη Σύμβαση εμπορίου, εγκατάστασης και ναυτιλίας. Με την τελευταία αυτή σύμβαση δόθηκε η δυνατότητα στους υπηκόους του καθενός από τα δύο κράτη να ταξιδεύουν ή να εγκαθίστανται (με κάποιους περιορισμούς) στο έδαφος του άλλου κράτους.

Καταληκτικά, γίνεται αντιληπτό ότι, η ελληνοτουρκική προσέγγιση αποτέλεσε ύψιστη προτεραιότητα τόσο του Ελ. Βενιζέλου όσο και του Κεμάλ σε μια προσπάθεια να κλείσουν τα μεγάλα εθνικά θέματα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, ωστόσο η προσπάθεια αυτή είχε έντονο κοινωνικό κόστος καθώς έπληττε τους πρόσφυγες που αισθάνονταν ότι θυσιάζονταν στο βωμό των εθνικών συμφερόντων.

Δ1. σχ. βιβ. σελ. 60-61 Όσο οι Έλληνες ήταν υπόδουλοι, σε γενικές γραμμές τηρούσαν κοινή στάση απέναντι στον κατακτητή. Όταν άρχισε η εκδίωξη των Τούρκων, άρχισαν οι συγκρούσεις μεταξύ των μέχρι τότε ομοιοσύντων. Το βασικότερο ζήτημα αφορούσε το ποιος και πώς θα διαχειριζόταν την εξουσία. Μια σειρά γεγονότων, που σχετίζονται με τη διαμόρφωση διαφορετικών απόψεων για το ζήτημα αυτό, οδήγησαν σ' ένα προστάδιο διαμόρφωσης των πρώτων πολιτικών κομμάτων.

Α. Τα γεγονότα αυτά συνδέονται με την κάθοδο του *Δημητρίου Υψηλάντη* στην επαναστατημένη Πελοπόννησο, ως πληρεξουσίου του αδελφού του *Αλεξάνδρου*, Γενικού Επιτρόπου της Φιλικής Εταιρείας, με σκοπό την ανάληψη της ηγεσίας της Επανάστασης. Όταν ο Δημ. Υψηλάντης έφτασε στην Ύδρα, οι Πελοποννήσιοι είχαν ήδη ορίσει από μόνοι τους κυβερνητικά όργανα τοπικής εμβέλειας **καθώς όπως υποστηρίζει και η ιστορική πηγή G. Hering, Τα πολιτικά κόμματα στην Ελλάδα, 1821-1936, μτφρ. Θεόδωρος Παρασκευόπουλος, Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα 2004, τόμος Α', σελ. 76 (διασκευή η οπτική τους είχε διαμορφωθεί με τοπικιστικά κριτήρια γύρω από την Πελοπόννησο..** Ο Υψηλάντης θέλησε να επιβάλει ένα δικό του «Γενικό Οργανισμό της Πελοποννήσου», που θα του επέτρεπε να συγκεντρώσει τη στρατιωτική και πολιτική εξουσία στα χέρια του. **Όπως επισημαίνει το ιστορικό παράθεμα (KEIMENO Α) απαιτούσε την επ' αόριστων διαχείριση της εξουσίας.** Οι πρόκριτοι δεν το αποδέχθηκαν και με δυσκολία αποσοβήθηκε η σύρραξη. Η αντίθεση μεταξύ των δύο πλευρών δεν είχε ως αντικείμενο μόνο το ποιος θα κατείχε πραγματικά την εξουσία, αλλά αφορούσε και τη δομή του υπό ίδρυση κρατικού οργανισμού. Ο Υψηλάντης πρότεινε τη δημιουργία συγκεντρωτικού συστήματος διακυβέρνησης, ώστε να εξασφαλιστούν οι οικονομικοί πόροι για τη συνέχιση του αγώνα και η πειθαρχία στο στράτευμα. **Ανάλογες πληροφορίες παρέχει και το ιστορικό παράθεμα από την Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμος ΙΒ', Εκδοτική Αθηνών, Αθήνα 1978, σελ. 138-139 (διασκευή) το οποίο αναφέρει ότι ο Υψηλάντης θεωρούσε πως οι τοπικοί στρατοί δεν μπορούσαν να φέρουν εις πέρας ένα οργανωμένο πολεμικό σχέδιο απελευθέρωσης ενώ ευνοούσαν την πολυαρχία και ενδυνάμωναν μέσα από τα λάφυρα και τα πυρομαχικά τις τοπικιστικές διαθέσεις των προκρίτων. Ο ίδιος θεωρούσε ότι μια συγκεντρωτική στρατιωτική διοίκηση θα**

επέτρεπε την καλύτερη τροφοδοσία και πειθαρχία και τελικά την αποτελεσματικότερη δράση. Θεωρούσε ότι οι τοπικιστικές τάσεις αποτελούσαν εμπόδιο για την οργάνωση του Αγώνα. Όπως γίνεται τεκμαρτό από την ιστορική πηγή, ο Υψηλάντης ονειρευόταν ένα ελεύθερο κράτος αποτελούμενο από όλα τα απελευθερωμένα εδάφη υπό την ηγεσία ενός κεντρικού συμβουλίου. Οι πρόκριτοι, έχοντας διαφορετικές επιδιώξεις, ήθελαν να είναι όλοι υπεύθυνοι για όλα οι ίδιοι δεν μπορούσαν να αποδεχτούν την έννοια ενός εθνικού διοικητικού συμβουλίου.. Συγκροτήθηκαν λοιπόν οι πρώτες παρατάξεις.

Β) Το «Προσωρινόν Πολίτευμα» της Επιδάουρου, το πρώτο σύνταγμα της Επανάστασης, ψηφισμένο από την Α' Εθνοσυνέλευση, έδωσε το 1822 λύση στο πρόβλημα της ηγεσίας του Αγώνα, με τον αντιπολυταρχικό χαρακτήρα του και τη θέσπιση πολυαρχικής εξουσίας. Επιπλέον όπως επισημαίνει ο Κ. Κωστής, Τα «κακομαθημένα παιδιά της Ιστορίας»: Η διαμόρφωση του νεοελληνικού κράτους, 18ος-21ος αιώνας, Εκδόσεις Πόλις, Αθήνα 2013, σελ. 150-152 (διασκευή) κατοχυρώθηκε η αντιπροσωπευτική διακυβέρνηση της χώρας μέσα από το Βουλευτικό και το Εκτελεστικό σώμα ενώ κατοχυρώθηκε και η διάκριση των εξουσιών. Ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος κατόρθωσε να γίνει ρυθμιστής της κατάστασης, έχοντας εξασφαλίσει για τον κύκλο του και για τους προκρίτους την εξουσία, ενώ αγνοήθηκαν ο Κολοκοτρώνης και ο Υψηλάντης. Μάλιστα όπως σχολιάζει η ιστορική πηγή, ο Υψηλάντης υποβαθμίστηκε πολιτικά, ενώ δεν έγινε καμία αναφορά στην ύπαρξη της Φιλικής Εταιρείας. Έτσι δημιουργήθηκε ρήγμα στις σχέσεις μεταξύ στρατιωτικών και προκρίτων. Προς επίρρωση των παραπάνω το ιστορικό παράθεμα (ΚΕΙΜΕΝΟ Γ) αναφέρει ότι στην εθνοσυνέλευση ήρθαν στο φως οι διενέξεις μεταξύ του πολιτικού και του στρατιωτικού τμήματος του εξεγερμένου ελληνικού Έθνους

Επιμέλεια Θεμάτων:

Κατερίνα Καλομοίρη

Φιλολόγος, Φροντιστήριο «Κύκλος», Γάζι